

servative Parti og Regeringen. Den indeholdt ikke nogen Indrømmelse, som blev gjort de Konservative ved den Lejlighed. Naar jeg omtaler dette, er det, fordi jeg vil gøre opmærksom paa, at det forekommer mig ikke, den højtærede Statsminister kan nære store Forventninger om, at Venstre nu skulde gaa bort fra den Overenskomst, som det den Gang havde truffet med Ministeriet og dets to Partier, før der overhovedet blev forhandlet særligt med det konservative Parti. Venstre har nemlig den samme Opfattelse nu som i 1915, at denne Begrænsning i Opløsningsretten overfor Landstinget skal bidrage til at give dette Ting den Selvstændighed, som vil være nødvendig, dersom Tinget skal blive i Stand til at løse den Opgave, som man i 1915 vilde tildele det, nemlig at optræde som et prøvende, overvejende og regulerende Led i Lovgivningsvirksomheden. Vi anser det ikke for mindre sandsynligt nu, end vi gjorde i 1915, at de Tider meget vel kan komme, da det vil være i høj Grad ønskeligt, at Landstinget har en saadan Stilling. — Selvfølgelig er vi vilige til ved en midlertidig Bestemmelse i Grundloven at give Regeringen Ret til at opløse Landstinget uanset denne Bestemmelse i § 22, naar Grundlovsændringen er endeligt gennemført og Genforeningen fuldbyrdet.

Saa er der det tredje Punkt i Ministeriets Forslag, Fordringen om en meget vidtgaaende Nedsættelse af Valgretsaldere for begge Ting. Den højtærede Minister udtalte i Folketinget, at der er et meget stærkt Krav om Nedsættelse af Valgretsaldere her i Landet. Jeg vil gerne tro, at Folk i Almindelighed vil være tilbøjelige til at mene, at naar man skal sysle igen med Grundlovsforandringer, vil der være Anledning til at lade 25 Aars Valgretten, som i 1915 kom ind i Grundloven — men som igennem de gentagne Gange nævnte private Samtaler fik den Form, at Overgangen til de 25 Aar skulde foregaa gradvis og langsomt gennem en længere Aarrække —, træde i Kraft allerede nu med det samme, og som det fremgaar af Forhandlingerne i Folketinget, har jo ogsaa alle Partier kunnet slutte sig hertil. Jeg antager derfor heller ikke, at det vil møde Vanskeligheder her i Tinget, i alt Fald vil det ikke møde nogen Vanskelighed fra Venstres Side. Jeg vil heller ikke nægte, at der maaske hos de meget unge i større eller mindre Grad kan være Ønsker om at komme ned med Valgretsaldere til de 21 Aar. Men

dersom den højtærede Statsminister tror, at dette er et stærkt og almindeligt Ønske blandt ældre Vælgere i Landet, saa tager han i meget høj Grad fejl. Jeg har adskillige Vidnesbyrd — baade mundtlig og skriftlig — om, at det er man gennemgaaende aldeles ikke begejstret for, og disse Vidnesbyrd stammer ikke blot fra det Parti, hvortil jeg hører, men ogsaa fra Tilhængere af de to Regeringspartier. Jeg har den Opfattelse, at Vælgere i Almindelighed vil mene, at naar vi nu faar en Forøgelse af Folketingsvælgere med 4 Aargange fra 25 til 28 Aar, 4 Aargange, der tæller dobbelt saa mange Personer som de 4 Aargange '55—58, saa vil det for denne Gang være tilstrækkeligt, og at man vil frabede sig at faa yderligere 4 Aargange yngre Vælgere til. Eik man det, saa vilde de ny tilkommende Vælgere tilsammen være saa talrige, at de vilde være i Stand til at sætte de ældre Vælgere, der er naaet op i Aarene til Slutningen af 50erne, og alle dem, der ligger derover, fuldstændig ud af Spillet. Jeg vil ikke ønske, at vi skal faa Kamp om Grundloven. Den højtærede Minister udtalte sig jo ogsaa ganske fredeligt ved Forelæggelsen af Forslaget. Men skal vi endelig have en Kamp, saa vil jeg ganske vist haabe, at det maa blive en Kamp af den Karakter, som Overretssagfører Oskar Johansen har udtalt sig om, en Teaterkamp, hvorved ingen skal komme til Skade. Dersom den højtærede Minister skal ud i en virkelig Kamp for 21 Aars Valgretten, føler jeg mig overbevist om, at han vil komme meget forpjuksket hjem fra den Omgang. — For Landstingets Vedkommende agter vi heller ikke fra vor Side at fravige de 35 Aar som Aldersgrænse, som man blev enig om i 1915. Skal den Aldersgrænse have den Betydning, som det var Meningen, den skulde have, i Retning af at give Landstinget sit særlige Præg, ikke i Modsætning til, men til Forskel fra Folketinget, saa kan Aldersgrænsen ikke være lavere.

Jeg kommer derefter til det fjerde Punkt af det, som Ministeren oprindeligt har foreslaaet. Det gaar ud paa ved Ændringer i §§ 32, 35, 36, 37, 38 og 39 dels at afskaffe de i Grundloven fastsatte Grænser for Rigsdagsmedlemmernes Antal baade i Folketinget og i Landstinget uden at sætte nogen anden Grænse i Stedet, dels at flytte Valget af de 18 landstingsvalgte Medlemmer fra det afgaaende over til det nyvalgte Ting. Til det første har Ministeren ikke faaet Tilslutning fra noget